

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 233/2026-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-8Csp/1/2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa v poradí druhou ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. februára 2026 v znení jej doplnenia z 20. marca 2026 opakovane domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-8Csp/1/2019 [konanie pôvodne vedené pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 8Csp/1/2019 (ďalej len „napadnuté konanie“)]. Navrhuje tiež uložiť príkaz mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov a priznať mu primerané finančné zadosťučinenie 10 000 eur a náhradu trov konania.
2. V poradí prvú ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal zbytočné prieťahy v napadnutom konaní, z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti ústavný odmietol súd uznesením č. k. II. ÚS 445/2024-24 z 24. septembra 2024, právoplatným 15. októbra 2024.
3. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a ostatného spisového materiálu vrátane vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ v procesnom postavení žalovaného je sporovou stranou v tzv. spotrebiteľskom spore, v ktorom sa žalobca domáha zaplataenia pohľadávky 16 548,21 eur a 6 178,68 eur s príslušenstvom z dôvodu nesplácania úveru. Napadnuté konanie sa začalo podaním

žaloby na okresnom súde 17. decembra 2018, ku dňu podania ústavnej sťažnosti tak trvá 7 rokov a 2 mesiace, počas ktorých mestský súd podľa sťažovateľa koná „*nesústredene, neefektívne a nehospodárne*“. Okresný súd uznesením č. k. 8Csp/1/2019-163 z 13. mája 2019 vyhovel návrhu sťažovateľa a rozhodol o prerušení napadnutého konania, a to do právoplatného skončenia súvisiaceho konania sp. zn. 4C/149/2012 [ktoré sťažovateľ inicioval žalobným návrhom zo 6. augusta 2012; (ďalej len „súvisiace konanie“)] o určenie neplatnosti ustanovení spotrebiteľskej zmluvy o úvere, pretože výsledok tohto súvisiaceho konania má priamy vplyv na výšku nárokov žalobcu uplatňovaných v napadnutom konaní. Sťažovateľ zdôrazňuje, že mestský súd rozhodol o fakultatívnom prerušení konania, avšak opomenul skúmať dôvodnosť tohto prerušenia. Súvisiace konanie sp. zn. 4C/149/2012 je vedené stále pred súdom prvej inštancie a je poznačené extrémnymi prieťahmi. Mestský súd (predtým okresný súd) ani po viac ako siedmich rokoch nezačal vo veci dokazovanie ani v základných rysoch a stav právnej neistoty sťažovateľa stále pretrváva.

4. Čo sa týka súvisiaceho konania, jeho dĺžku sťažovateľ namietal na ústavnom súde doteraz päťkrát. Ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 530/2021-31 z 1. marca 2022, právoplatným 8. marca 2022 rozhodol o v poradí prvej ústavnej sťažnosti sťažovateľa vo veci namietaného porušenia totožných práv ako v tu prejednávanvej veci tak, že konštatoval porušenie práv na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu (ktorého právnym nástupcom je od 1. júna 2023 mestský súd, pozn.) v súvisiacom konaní, prikázal mu konať v ňom zbytočných prieťahov, sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie 2 000 eur a náhradu trov konania; vo zvyšných častiach ústavnej sťažnosti nevyhovel. V poradí druhú ústavnú sťažnosť z 15. apríla 2024 ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 376/2024-50 z 24. júla 2024 právoplatným 27. augusta 2024 nevyhovel a nálezom č. k. III. ÚS 73/2025-33 z 26. marca 2025 nevyhovel ani v poradí tretej ústavnej sťažnosti sťažovateľa podanej 13. januára 2025. Napokon uznesením sp. zn. IV. ÚS 424/2025 z 26. augusta 2025 právoplatným 9. septembra 2025, bola odmietnutá v poradí štvrtá ústavná sťažnosť sťažovateľa a jeho piata ústavná sťažnosť, ktorou namieta porušenie totožných práv postupom mestského súdu v súvisiacom konaní, bola odmietnutá uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 161/2026-22 z 11. marca 2026, právoplatným 24. marca 2026.

5. Mestský súd v súvisiacom konaní rozhodol na pojednávaní 19. januára 2026 rozsudkom sp. zn. B1-4C/149/2012 tak, že žalobu (sťažovateľa) v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal nárok náhradu trov konania, vzájomnú žalobu žalovaného v celom rozsahu zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov konania zo vzájomnej žaloby. Sťažovateľ zdôrazňuje, že predmetný rozsudok bol vyhlásený po viac ako 13 rokoch, 5 mesiacoch a 2 týždňoch dĺžky súvisiaceho konania. Rozsudok súvisiaceho konania nebol do dnešného dňa písomne vyhotovený a sťažovateľ vzhľadom na svoj procesný neúspech bude proti nemu podávať odvolanie.

6. Sťažovateľ svojou ústavnou sťažnosťou namieta postup, resp. nečinnosť mestského súdu v napadnutom konaní, keďže do dnešného dňa je toto konanie stále prerušené a vo veci sa nevykonáva žiadne dokazovanie ani iné procesné úkony smerujúce k jeho skončeniu. Pripúšťa, že v čase vydania uznesenia o prerušení konania (13. mája 2019) sa tento procesný postup mohol javiť ako zákonný a správny, čo však podľa názoru sťažovateľa neopravňuje konajúci súd rezignovať na povinnosť rozhodnúť vo veci čo najrýchlejšie, v súlade s princípom hospodárnosti

podľa čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Keďže súvisiace konanie je ku dnešnému skončené na súde prvej inštancie, pričom sťažovateľ ako neúspešná strana sporu avizuje podanie odvolania, ďalšie zotrvanie na stave prerušenia napadnutého konania predstavuje neprimeraný zásah do práva sťažovateľa na prerokovanie veci v primeranej lehote.

7. Písomným doplnením svojej ústavnej sťažnosti z 20. marca 2026 sťažovateľ poukázal na aktuálnu dĺžku napadnutého konania 7 rokov a 3 mesiace a navýšil sumu požadovaného primeraného finančného zadost'učinenia na 11 000 eur. Zdôraznil, že mestský súd mal promptne reagovať na výsledok súvisiaceho konania, rozhodnúť o pokračovaní v napadnutom konaní a nariadiť pojednávanie. Poukázal tiež na podanie sťažnosti na priet'ahy predsedovi mestského súdu (12. januára 2026), ktorá bola vyhodnotená ako nedôvodná.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažnostná argumentácia je založená na tvrdenom porušení označených práv zbytočnými priet'ahmi mestského súdu po prerušení konania uznesením okresného súdu č. k. 8Csp/1/2019-163 z 13. mája 2019 do právoplatného skončenia súvisiaceho konania. Pomerne obsiahle opisuje aktuálny stav súvisiaceho konania, v ktorom aj napriek vyhláseniu rozsudku (19. januára 2026) mu tento nebol doručený v rozpore s § 223 ods. 3 CSP.

9. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd pri rozhodovaní vzal na zreteľ, že napadnuté konanie patrí do kategórie konaní s privilegovaným postavením toho času bez akéhokoľvek vykonaného dokazovania, pričom súvisiace konanie je stále vedené pred súdom prvej inštancie (s extrémnymi priet'ahmi). Tým je daná potreba po právoplatnosti rozhodnutia v súvisiacom konaní uznesením pokračovať v dokazovaní, vo veci nariadiť a vykonať pojednávania, rozhodnúť rozsudkom a ten písomne vyhotoviť a riadne doručiť obom sporovým stranám s tým, že neúspešná sporová strana bude môcť adresovať odvolanie, ktoré následne bude potrebné doručiť protistrane na vyjadrenie. Až po vykonaní týchto úkonov bude možné vyhotoviť predkladáciu správu a spis predložiť na odvolacom súde, ktorý bude potrebovať nevyhnutný čas na rozhodnutie o podanom odvolaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všetky zákonom o ústavnom súde požadované náležitosti (§ 39, § 43, § 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. S ohľadom na obsah predloženej ústavnej sťažnosti a z nej vyplývajúci aktuálny stav napadnutého konania ústavný súd považoval v súlade s § 56 ods. 6 vetou za bodkočiarkou zákona o ústavnom súde požiadať mestský súd o vyjadrenie sa k jej obsahu. Mestský súd vo svojom vyjadrení sp. zn. 1SprV/123/2026 z 27. februára 2026 uviedol, že po prerušení napadnutého konania na návrh sťažovateľa uznesením č. k. 8Csp/1/2019-163 z 13. mája 2019 nevykonával

procesné úkony v prerušenom konaní, ale len zisťoval, či v súvisiacom konaní došlo k jeho právoplatnému skončeniu. Zákonný sudca priebežne dával pokyn na zisťovanie stavu súvisiaceho konania (lehoty 1, 3 a 6 mesiacov, pozn.). V súvisiacom konaní sa preskúmava platnosť spotrebiteľských zmlúv, na podklade ktorých si aj žalobca v tomto konaní uplatňuje svoj nárok, a preto je súd toho názoru, že z dôvodu právnej istoty nemožno platnosť spotrebiteľských zmlúv posudzovať ako predbežnú otázku v tomto konaní, keďže by hrozili rozdielne rozhodnutia súdov v tejto otázke. S prihliadnutím na to, v akom štádiu je súvisiace konanie vedené pod sp. zn. 4C/149/2012 (hoci nie je právoplatne skončené), mestský súd zastáva názor, že v súčasnosti nie je hospodárne vykonať iný úkon v dlhodobom prerušenom konaní.

11.1. Ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné doručovať toto vyjadrenie sťažovateľovi na repliku, keďže neobsahovalo také nové skutočnosti, ktorý by boli významné pre rozhodnutie ústavného súdu a sťažovateľovi sú tieto skutočnosti aj dobre známe.

12. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

13. Ústavný súd komplexným vyhodnotením aktuálneho stavu napadnutého konania (aj s ohľadom na súvisiace konanie) konštatuje, že v ňom stále neodpadla prekážka, pre ktorú bolo prerušené. Dôvodom prerušenia napadnutého konania na návrh samotného sťažovateľa bolo prebiehajúce konanie o určenie neplatnosti niektorých ustanovení spotrebiteľskej zmluvy, ktorého výsledok má dopad na prípadnú výšku pohľadávky žalobcu v napadnutom konaní. Súvisiace konanie v čase rozhodovania ústavného súdu stále nie je právoplatne skončené, hoci vo veci už bolo súdom prvej inštancie meritorne rozhodnuté. Sám sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že ako neúspešná strana sporu v súvisiacom konaní podá proti rozsudku súdu prvej inštancie sp. zn. B1-4C/149/2012 z 19. januára 2026 odvolanie, čím sa vec dostane do dispozície odvolacieho súdu (k tomu bližšie bod 4 a 5 odôvodnenia tohto rozhodnutia). Od ostatného rozhodnutia ústavného súdu uznesením č. k. II. ÚS 445/2024-24 z 24. septembra 2024, ktorý nadobudol právoplatnosť 15. októbra 2024, nedošlo (okrem plynutia času) k zmene procesnej situácie vyplývajúcej z prerušenia napadnutého konania. S ohľadom na uvedené ústavný súd v plnej miere poukazuje na závery uvedené v bode 8 – 9 označeného uznesenia.

14. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd konštatuje, že v posudzovanej veci od vydania posledného rozhodnutia ústavného súdu o v poradí prvej ústavnej sťažnosti (bod 2 odôvodnenia tohto uznesenia) nedošlo k zmene, na základe ktorej by mohol konštatovať porušenie sťažovateľom označených práv zo strany mestského súdu. Vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

15. Na okraj veci ústavný súd považuje za vhodné doplniť, že predložená ústavná sťažnosť sťažovateľa namietajúceho prietahy za procesnej situácie fakultatívneho prerušenia napadnutého konania vykazuje obsahovo argumentačné rozpory. Sťažovateľ na jednej strane namieta prietahy a nečinnosť mestského súdu, ktorý podľa jeho názoru má promptne pokračovať v napadnutom konaní a vec riadne prejednať na pojednávaní, na strane druhej ale poukazuje na to, že ... *vystáva potreba po právoplatnosti rozhodnutia v súvisiacom konaní, uznesením pokračovať v dokazovaní...*“. Tiež nepopiera, že napadnuté konanie bolo prerušené na jeho návrh, a zároveň tvrdí, že mestský súd „*opomenul skúmať dôvodnosť tohto prerušenia*“. Konajúci súd rozhodol o fakultatívnom prerušení konania podľa § 164 CSP do právoplatného skončenia súvisiaceho konania, ktorého dĺžku tiež sťažovateľ opakovane napádal ústavnými sťažnosťami, avšak na druhej strane sa preukázateľne sám o ňu pričínil (naposledy bod 18 uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 161/2026-22 z 11. marca 2026). Všeobecnému súdu pritom nemožno vytknúť, že by neskúmal vhodnosť prerušenia napadnutého konania, keď tak rozhodol preto, aby zamedzil odlišným rozhodnutiam súdu v otázke posúdenia platnosti spotrebiteľských zmlúv (ktorú napáda sťažovateľ v súvisiacom konaní, pozn.). Z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu je pritom zrejmé, že konajúci súd počas celej doby prerušenia napadnutého konania v pravidelných intervaloch zisťuje stav súvisiaceho konania, teda aktívne sa zaoberá otázkou odpadnutia prekážky, pre ktorú bolo napadnuté konanie prerušené.

16. Ústavný súd tiež opakovane dáva do pozornosti, že aj v konaní pred ústavným súdom sa uplatňuje princíp procesnej ekonomie, ktorý je napĺňaný práve inštitútom povinného právneho zastúpenia sťažovateľa kvalifikovaným právnym zástupcom, od ktorého sa očakáva, že dokáže obmedziť rámec sťažnostnej argumentácie iba na skutočne ústavnoprávne relevantné informácie zhrnuté do primeraného a zároveň výstižného obsahového rámca ústavnej sťažnosti (nie kvantitou argumentov a doplnení o numerický údaj trvania napadnutého konania). Ústavný súd totiž rovnako ako Európsky súd pre ľudské práva (ktorý dokonca obsah sťažnostných podaní prísne limituje vymedzeným maximálnym počtom strán) touto požiadavkou zabezpečuje vytvorenie predpokladov na efektívny a hospodárny prieskum podaní všetkých sťažovateľov, ktorí sa naňho pri uplatňovaní ochrany svojich práv obrátia (napr. II. ÚS 499/2022).

17. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, o ktorých rozhodovanie je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu